

הפסק הליכה באמצע אכילה

שוע"ר סי' ח

כב אם לובש טלית קטן בביתו אע"פ שבירך עליו להתעטף בציצית ועל דרך שנתבאר, מכל מקום אם אח"כ הולך לבית הכנסת ומתעטף בטלית גדול צריך לחזור ולברך עליו ג"כ להתעטף ואינו נפטר בברכה הראשונה, משום דההליכה מביתו לבית הכנסת חשוב הפסק, ואף אם לא הפסיק בשום שיחה בינתיים. ואפילו היה ביתו סמוך לבית הכנסת, ולא עוד אלא אם אפילו רוצה להתעטף בטלית גדול בביתו רק שקודם שמתעטף בטלית גדול יצא חוץ לפתח ביתו וחזר, הוי הפסק בין הברכה שבירך על הטלית קטן ללבישת הטלית גדול וצריך לחזור ולברך.

שוע"ר סי' קסו

א ויש אומרים שגם במים ראשונים צריך לזוהר ... (ואם הלך מביתו לבית אחר נקרא הפסק אפילו הולך מעט).

סדר ברכת הנהנין פ"ט

(א) כל הברכות צריך שלא יפסיק בין ברכה לאכילה ... ואפילו בעודו לועס עד שיבלע. ואם הפסיק בין ברכה לאכילה ודיבר דבור שאינה לצורך האכילה צריך לחזור ולברך. ואם שח בעודו לועס יש להסתפק אם צריך לחזור ולברך.

(יא) היה אוכל בחדר זה ונטל המאכל בידו והלך לחדר אחר לאכול שם צריך לחזור ולברך, אף על פי שלא הסיח דעתו בינתיים, ואפילו חוזר לאכול במקומו, כיון ששינה מקומו בינתיים הפסיק אכילתו. ואם מתחלה כשבירך בחדר זה היה בדעתו לשנות מקומו מחדר לחדר באמצע אכילתו אפילו אוכל בחדר השני מאכל אחר שברכתו כברכת הראשון אינו צריך לחזור ולברך. והוא שהיו שני החדרים בבית אחד אבל מבית לבית או אפילו מבית לחצר אין דעתו מועלת כלום אפילו נוטל המאכל בידו כשהולך וחוזר ואוכלו במקום השני בלא היסח הדעת בינתיים.

שוע"ר סי' רעא

כו קידש על הכוס וקודם שטעם הפסיק בדבור חוזר ומברך בורא פרי הגפן ואינו צריך לחזור ולקדש. אבל אם הסיח דעתו משתיית כוס זה (או) שיצא מחדר זה לחדר אחר, אע"פ שחזר למקומו, צריך לחזור ולקדש ואינו יוצא ידי חובתו בקידוש הראשון, כיון שהפסיק בינו לטעימת הכוס בהיסח הדעת (או) בעקירת מקום מחדר לחדר.

שוע"ר סי' רעג

א אין קידוש אלא במקום סעודה שאם קידש בבית זה ואכל בבית אחר, בין שהיה דעתו מתחלה לאכול בבית האחר בין שקידש על דעת לאכול בבית זה ואח"כ נמלך לאכול בבית אחר, לא יצא ידי חובתו בקידוש הראשון וצריך לחזור ולקדש קודם שיאכל בבית האחר, בין בקידוש של לילה ובין בקידוש של יום, שנאמר וקראת לשבת עונג ודרשו חכמים במקום עונג סעודת שבת שם תהא קריאת הקידוש.

ה צריך לאכול במקום הקידוש לאלתר אחר הקידוש, אבל אם לא אכל עד לאחר זמן לא יצא ידי חובתו וצריך לחזור ולקדש קודם שיאכל, ואין חילוק בין זמן קצר לזמן ארוך.

במה דברים אמורים כשמתחלה כשקידש לא היה בדעתו לאכול מיד, אבל אם היה בדעתו לאכול מיד אלא שאירעו אונס שלא אכל עד לאחר זמן, יצא ידי חובתו ואינו צריך לחזור ולקדש כשאוכל במקום הקידוש. והוא שלא יצא ממקום זה משקידש עד שיאכל, אבל אם יצא בינתיים צריך לחזור ולקדש.

בדי השלחן סי' פא

(י) ומיהו אי אפשר לומר שאסור להפסיק אפילו רגעים אחדים בין קידוש לסעודה. ומסתבר דתוך כדי אכילת פרס, כיון שחשוב צירוף לכזית הסעודה, בודאי שיעור זה לא חשוב הפסק בין קידוש לסעודה, ועל יותר מזה צ"ע ... וכתב המשנה ברורה סק"י דאם הי' ההפסק מחמת הדברים שהם צורך סעודה לא חשיב הפסק. ויש לעשות סמוכין לדבריו, דהא בליל פסח מפסיקין בין קידוש לסעודה באמירת ההגדה, שאין לזה זמן מוגבל, ולפעמים שוהה איזה שעות, ועל כרחך כיון דצורך סעודה הוא לא חשיב הפסק.